

လေစောင်ကျူးစဉ်

မျက်လုံးရိုင်း

အခန်း (၁)

မိုးစက်တို့ အင်အားကောင်းလွန်းသဖြင့် အမြန်နှုန်းနှင့် ဖယ်ရှား ထုတ်ခါပေးနေသည့် ဝိုက်ဘာ ကလည်း ခြေကုန်လက်ပန်းကျလာခဲ့ပြီ ထင်သည်။ လေနှင့်ရောသော မိုးသံက တဝေါဝေါ ပြင်းထန် နေလျက် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ အမှောင်ထုနှင့် မိုးရေတွေသာ ကြီးစိုးနေခဲ့ သည်။

"ကျွတ် ... ဒုက္ခပဲကွာ ..."

ကားကို ရပ်ထားလိုက်ဖို့ ပဲ ရှိတော့တာမို့ စိတ်ပျက်သွားမိသည်။ တရွေ့ရွေ့ တိုးသွားနေလို့ ရ ပေမဲ့ မီးရောင်က ရှေ့ကို တိုးမပေါက်တော့ သဖြင့် တဖြည်းဖြည်း အန္တရာယ်ကြီးလာမှာ ဖြစ်သည်။

ဒီတိုင်းရပ်နေပြန်ရင်လည်း ဒီနေရာဟာ လမ်းကွေ့တစ်ခု ဖြစ်နေ လျှင် မလွယ် ...။

"တောက် ..."

နာရီ မြောက်ကြည့်တော့ ည ကိုးနာရီ ...။

မိုးစရွာကတည်းက လမ်းဘေးက မိုင်တိုင်တွေကို ကြည့်လို့ မရတော့ တာမို့ မိုးရွာချိန် ညနေ ခြောက်နာရီကနေ တွက်ကြည့်လိုက်လျှင် ကားရဲ့ ပြေးနှုန်းနဲ့ ခရီးကို ဘယ်လိုမှ ခန့်မှန်းလို့ မရတော့ ပေ ...။

အမြန်လမ်းမကြီးပေါ်ကနေ လွန်မြောက်ခဲ့ပြီလား၊ မလွန်မြောက်ခဲ့ သေးဘူးလား ဒါလည်း မသိ ...။ မိုးစသည်းလာတုန်းက ကားကို အရှိန် နဲ့ မောင်းလို့ ရသေးသည် ။ သိပ်မကြာလိုက်ဘဲ လမ်းပေါ်မှာ ရေတွေဖြစ် ကုန်လျက် ဖွေးခနဲ ဝေါခနဲ ခုန်တက်သွားသည့် ရေပန်းတွေက ကားကို ထုထောင်း ဝါးချိုတော့မလို တောက်လျှောက် ပါလာကာမှ အရှိန်မတင် နိုင်တော့သည့် ကားက လိပ် တစ်ကောင်လို ...။

ကောင်းကင်ကနေ တဝေါဝေါ ဆင်းနေသည့် မိုးစက်များ နှင့် လမ်း ပေါ်ကနေ မြောက်တက် စင်ထွက်နေသည့် ရေတွေကြားမှာ ပတ်ဝန်းကျင် လည်း ပျောက်ဆုံးနေခဲ့၏။

ဘယ်လိုအငြိုးနဲ့ ဒီလောက်တောင် ရွာနေရတာလဲ ဒီမိုး ...။

"ဒုန်း ..."

"ဟာ ..."

ရုတ်တရက် အကြမ်းပတမ်း ဆောင့်ခုန်သွားကာ စိုးရိမ်စိတ်နှင့်မို့ သူ ထိတ်လန့်သွားမိသည် ။ တစ်ခုခုနဲ့ တိုက်မိလိုက်သလားဟု တွေးမိကာ ကားကို ရပ်ပစ်လိုက်တော့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မိုးသည်း သည်းနှင့် ဒီ အတိုင်း ...။

ကားချင်းဆောင့်မိရင်တော့ ထိခတ်မိသည့်အကွာအဝေးမှာ ကား တစ်စီးလုံး ပျောက်ကွယ်နေ တာ မဖြစ်နိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် အသင့်ပါလာ သည့် မိုးကာအင်္ကျီကို ထုတ်ယူပြီး မြန်မြန်ဆန်ဆန် ဝတ် လိုက်သည် ။ ဓာတ်မီးထုတ်၍ တစ်ဖက်လှည့်ပြီး တံခါးဖွင့်လိုက်တာနှင့် မိုးစက်တွေ က လူကိုသာမက ဘဲ ကားထဲထိ ခုန်ပေါက်ဝင်ဖို့ ကြိုးစားလာကြ၏။

မိုးကာခေါင်းစွပ်ကို မျက်နှာလုံတဲ့ အထိ ထပ်ဆွဲချလိုက်ပြီး ကားဘီး

တွေအောက်ကို ဓာတ်မီးနဲ့ လိုက်ထိုးကြည့်မိသည် ။ ၎တ်တုတ်ထိုင်ပြီး ဟိုဘက်အထိ ကုန်းကွ လိုက်ရှာပေမဲ့ ဘာမှ မရှိ ...။

သို့သော် နောက်ပိုင်းကို လျှောက်သွားပြီး ထိုးကြည့်လိုက်တော့ လမ်း မအစပ်မှာ ဆန်ကော လောက်ရှိသည့် စက်ဝိုင်းခြမ်းပုံ ကျင်းချိုင့်ကြီး တစ်ခုက နည်းနည်းနောနော နက်တာမဟုတ် ...။ ဓာတ်မီးနဲ့ သေချာလို က်ထိုးကြည့်ပြီးမှ စိတ်ချသွားခဲ့၏။

အကယ်၍ ကားက ချိုင့်ကျတာမဟုတ်ဘဲ တရားခံလည်း ရှာလို့ မတွေ့ခဲ့ဘူးဆိုလျှင် သူ ဘယ်လိုမှ ဘဝင်ကျနိုင်မှာ မဟုတ်ပေ။ ခုတော့ စိတ်ချလက်ချ ဖြစ်သွားပြီမို့ ရှေ့ကို ပြန်လှည့်လိုက် လျှင် ...။

"ဟ ..."

ဖြူဖွေးသည့်မျက်နှာတစ်ခုက ကိုယ့်ဘေးမှာ လက်တစ်ကမ်းလောက် ပဲ ကွာသည် ၊ မိုးတွေ သည်းနေသဖြင့် ဘာမှ သေချာမမြင်ရမီ ထိုမျက်နှာ ကပဲ လူကို ထိတ်လန့်စေကာ အရိပ် နောက်ပြန် တစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်မိ ၏။

ထိုစဉ် ပြေးနေသည့်လူ တို့ခနဲ ရပ်လိုက်သလို ဆူညံအော်ဟစ်နေသ ည့် မိုးစက်တွေ ချက်ချင်း လျော့ကျသွားသည် ။ တစ်နေရာကနေ တစ် နေရာ ရောက်သွားသလို ဒီနေရာမှာ လျော့ကျသွားကာ ခပ်ဝေးဝေးဆီ မှာ ဆူညံသံတွေ ဖြစ်နေတာ ကြားရင်း မိုးတိတ်သွားပုံက ချက်ချင်းကြီး ...။

"ဘယ်သူလဲ ..."

လွှတ်ခနဲ မေးလိုက်ပြီးမှ ဓာတ်မီးပြန်ဖွင့်ဖို့ သတိရသည် ။ ဒါပေမဲ့ လူ တစ်ယောက်ဆိုလျှင် ဓာတ်မီးထိုးကြည့်လိုက်ဖို့ က မသင့်တော်ပေ။ လူမှ

န်းဘာမှန်း ခွဲခြားရခက်လောက်အောင် မလှုပ် မယှက်ကြီး ရပ်ကြည့်နေ ပုံကြောင့်လည်း ထိတ်လန့်စိတ်တွေ ဖြစ်ခဲ့ရင်း ...

"ဘယ်သူလဲလို့ ပြောပြပါလား"

ထပ်မေးလိုက်မိကာ ဓာတ်မီးကို ကိုင်ထားလျက်အတိုင်း မီးဖွင့်လိုက် သည်။ မီးရောင်က ခပ် စိုက်စိုက် ထိုးကျသွားသော်လည်း ပတ်ဝန်းကျင် က မိုးစက်မှုန်လောက်ကို မီးရောင်က အောင်နိုင်စွာ ဖြိုခွင်း၏။

လူလား ... သရဲလား ...။

မြင်လိုက်ကာမှ ပိုလန့်သွားသည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေ ပြီး ခပ်တွန့်တွန့်ဆံပင်ရှည် တွေက ရေစိုရွဲကပ်လျက် ရင်ဘတ်ပေါ် ပြန် ကျနေတော့ ခါးလောက်နီးနီး ရှည်သည်။

ဆံမြိတ်ချထားတာလား ... ရေနဲ့ ပြိုကျတာလား မသိဘဲ နဖူးကနေ အစုလိုက် ခပ်ကျဲကျဲပြန် ကျနေသည့် ဆံပင်တွေကလည်း ကလေးတွေ သရဲခြောက်တမ်းကစားတဲ့ အခါ မျက်နှာပေါ်ကို တမင် ဆွဲချပြီး ကြောက်အောင် လုပ်ပြတာမျိုး ...၊ တကယ့်ကို ဖရိုဖရဲ ...။

မျက်လုံးနှစ်လုံးကလည်း သေချာစိုက်ကြည့်လေ ပိုပြီး ပြူးပြဲ ဝိုင်းစက် လာလေ ...၊ သူ စိုက် ကြည့်နေတဲ့ အတိုင်း မမှီ တ်မသုန် ပြန် ကြည့်နေတာ မျက်တောင်တစ်ချက်မှ မခတ်ပေ။ ထို့ပြင် လူနဲ့ မတူ အောင် ရှည်လျားကော့နက်နေသည့် မျက်တောင်တွေက မျက်လုံးတွေ ဝိုင်းနေတော့ ကျောချမ်း စရာ ...။

"မင်း ... မင်းက ဘာလဲ ..."

ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ကြောက်သံပါနေပြီလားမသိ၊ ကြောက်နေတာထက် ဘာမှန်းမသိနိုင်ခြင်းကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှားတာဆို

ပိုမှန်လိမ့်မည်။

သူမက အနက်ရောင်ဂါဝန် ခြေသလုံးတစ်ဝက်လောက် အရှည်ပေါ်မှာ ရုပ်အင်္ကျီအဖြူကွက်ကို ထပ်ဝတ်ထား၏။ ရေနဲ့ အင်္ကျီ ကပ်နေသဖြင့် ပိန်ညှောင်ညှောင်ကိုယ်လုံးက သေချာကြည့်ဖို့ မလိုဘဲ ထင်းနေသည် ။ အသက်တော့ သိပ်မကြီးနိုင်ပါ။ အလွန်ဆုံးရှိမှ ဆယ့်ငါး ဆယ့်ခြောက် ...။

"ဟေ့ ... မေးနေတာ ကြားလား"

အော်ငေါက်သလို ထပ်မေးလိုက်မှ သူမ မျက်လုံးသူငယ်အိမ် အနည်းငယ် လှုပ်သွားပြီး ခေါင်း ညိတ်၏။

"ကြားပါတယ်"

လို့ ဖြေသံက ရိုကျိုးဟန် နည်းပါးလျက် "မဖြေချင်လို့ မဖြေတာ" လို့ များ ထပ်ပြောလာ မလား တွေးလိုက်မိတဲ့ အထိ ...။

မိုးစက်တို့ က တဖြောက်ဖြောက်နှင့် အားရကျေနပ်သွားလို့ လက်ပြ နှုတ်ဆက်နေသလို ဝုန်း ဒိုင်းကြဲခြင်းကို စွန့်လွှတ်သွားပြီဖြစ်သည် ။ အရိပ်က သူမကို အကဲခတ်ကာ လူတော့ လူစစ်စစ်ပဲလို့ တွက်နိုင်ပြီမို့ ရှေ့ထပ်တိုး၏။

"ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ ... မင်း ဘယ်ကလဲ"

မေးလိုက်ပြီးမှ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်မိသေးသည် ။

အမြန်လမ်းမကြီး မဟုတ်တော့ပေမဲ့ မြင်ရသလောက်မှာ လူနေအိမ်ခြေလည်း မရှိ၊ ဒီအချိန် မဟုတ်ရင်တော့ ဒီလမ်းတွေပေါ်မှာ ကားအသွားအလာတောင် ကျဲပါးတတ်တာ သူသိသည် ။

သူမက တစ်ယောက်တည်း ဘာလဲ ...။

ပြောရမယ်ဆို ရှည်မျောမျော ပိန်ကပ်ကပ်လေးနှင့် ပါးရိုးလေးတွေ ပါ ပေါ်တဲ့ အထိ ပိန်တာက သိသာသည်။ ။ မျက်တောင်တွေ လွန်မင်းစွာ ရှည်လျက် မျက်လုံးပြူးနေတာက ပြည့်ဖြိုးမှုမရှိသည့် မျက်နှာနှင့် တော်တော်ကြည့်ရဆိုးနေတာ ဖြစ်သည်။ ။

လူစင်စစ် ဖြစ်နိုင်တာသိလျက်နှင့် လူနဲ့ ကို မတူသည် မို့ ...။

"မင်း စကားကောင်းကောင်း ပြောတတ်တယ်မို့လား ... ပြောချင်ပြော၊ မပြောပြဘူးဆို လည်း ရှေ့ကဖယ်၊ ငါ သွားစရာရှိတယ်"

"ကျွန်မ လိုက်ချင်လို့ "

"ဘာ ..."

သူ ခြေလှမ်းလိုက်ကာမှ သူမ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားကာ လူသေကောင်လို ပြူးပြူးပြဲပြဲ ကြောင်စီစီမျက်လုံးတွေက အသက်ဝင်လာသည်။ ။

"ဘယ်ကို လိုက်ချင်တာလဲ ... မင်းက ..."

သူမ မဖြေပါ။ လူကို မျက်လုံးပြူးနှင့်ကြည့်ကာ နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ပြင်၍ လက်လေးပိုက် သည်။ ။ ထိုအခါကျမှ ဖြူဖတ်ဖတ် အပြာရောင်သန်းချင်နေသည့် နှုတ်ခမ်းတွေမှာ သူမ ချမ်းနေပြီ ဆိုတာကို သတိထားမိလိုက်၏။

"ဟေ့ ... မေးနေတာ ဖြေလေ၊ မင်းက ဒီနေရာကို ဘယ်လိုရောက်နေတာလဲ၊ အခု ဘယ်ကို လိုက်မှာ လဲ"

သူမ ခေါင်းခါလိုက်ပြီး မျက်နှာငုံ့သွား၏။ အရိပ်မျက်နှာ ခပ်မဲ့မဲ့ဖြစ်

သွားကာ ...

"ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် ဘာလုပ်နေမှန်း သိရဲ့ လား ... မင်း ..."

သူမ ပြန်မော့ကြည့်ပေမဲ့ တစ်လုံးမှ ပြန်မပြော ...။

"ကဲ ... ဖယ် ... ငါ့မှာ ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ ကိုယ်၊ မင်းသွားမယ့်နေရာကို ဝိုင်းစဉ်းစားပေးဖို့ အချိန် မရှိဘူး"

ဖယ် ... ဆိုတော့လည်း သူမက ဖယ်ပေးသည် ။ သူ ကားပေါ်တက် လိုက်တာနှင့် သူမ လှုပ်ရှားသွားတာကို သိသော်လည်း လှည့်မကြည့်မိ ပေ။ သို့သော် စက်နိုးပြီးကာမှ သေချာ ပြန်ခဲ့ကြည့် လိုက်တော့ အံ့ဩ သွားမိ၏။

သူမက လမ်းဘေးက ချုံပုတ်တစ်ခုနားမှာ ထိုင်စရာတစ်ခုခုပေါ်မှာ ထိုင်နေတာမျိုး ...။

ကြည့်စမ်း ...။ သူ မိုးကာချွတ်တာ၊ ဖြစ်သလို လိတ်ပတ်ပြီး အိတ်ထဲ ထည့်၍ နောက်ခန်းထဲ လှမ်းထည့်ရင်း ကားထဲဝင်လိုက်တာ အလွန်ဆုံး နှစ်မိနစ်ပေါ့ ...။

ဒီအချိန်မှာ ဒီကနေ ထိုနေရာထိ ခုလို နေသားတကျထိုင်ပြီးသား ဖြစ် နေဖို့ က ဝီစီမှုတ်သံကို နားစွင့်နေသော နေရာလှကစားနည်းအတွက် အ သင့်ပြင်ထားကြသည့် ကလေးတွေပဲ ဖြစ်နိုင်မှာ ဖြစ်သည် ။

သူမပုံစံက ဒီတိုင်းဖြစ်နေသည် ဆိုလျှင် လိုက်ပါရစေလို့ လာပြော တာက ဘာလဲ ...။

ကားကြိုလိုက်ချင်တာက အဓိကလား ...။ ဒီနေရာမှာ အချိန်မီ ပြေး ထိုင်ဖို့ က အဓိကလား ...။ ဒါမှ မဟုတ် ပြောကြည့်ရုံပဲဖြစ်ပြီး မရနိုင်မှာ ကို သိပြီးသားဖြစ်တာမျိုးလား ...။

ရုတ်တရက် ကားထွက်သွားဖို့ စိတ်က ဒုတိယဖြစ်သွားကာ တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေသည့် သူမ ဆီကိုပဲ အရိပ် စိတ်ဝင်တစား ဖြစ်သွားသည်။ ။

လိုက်ပါရစေ ... ဇွတ်ပြောရင်တောင် ဒီနေရာမျိုးမှာ သူ ကူညီဖို့ စဉ်းစားချင်မှ စဉ်းစားမှာ ဖြစ် ၏။ ဘယ်လိုပုံစံမှန်း မသိသည့် သူမကိုတော့ တော်တော် အံ့ဩသွားမိသည်။ ။ ဒါပေမဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ ...။

စက်နှိုးပြီးသည့်ကားကို သာသာလေး လှိမ့်ထွက်လိုက်ရင်း မျက်လုံးက နောက်ထပ် ရောက် သွားပြန်၏။ ကားမီးရောင် ဖြာနေသဖြင့် မိုးစက်တွေပါ ကင်းရှင်းနေသည့် ပတ်ဝန်းကျင်က ပီပြင် ရှင်းလင်းနေသည်။ ။

ဒီကောင်မလေး ဘာကို ထပ်စောင့်မှာ လဲ ...။ အကြောက်အလန့်မရှိ ပေကတ်ကတ်ပုံက လူသား စစ်စစ်လို့ ထင်ပြီးသားကိုတောင် ဇေဇေဝီပြန်တွေးမိရတဲ့ အဖြစ် ...။ ထိုစဉ် ...

"ဟင် ..."

ဘီးလှိမ့်စပြုနေသည့် ကားကို ချက်ချင်း ပြန်ရပ်လိုက်မိ၏။ ဘယ်ရောက်သွားပြန်ပြီလဲ ...။ မတင်ရသေးသည့် မှန်တံခါးကနေ ခေါင်းထွက်ကြည့်လိုက်ရင်း ကားကို အလိုလို နောက်ပြန်ဆုတ်မိ သည်။ ။

ဒီအနီးအနားမှာ ချက်ချင်း ပျောက်ကွယ်သွားအောင် ပြေးပုန်းစရာ နေရာမရှိသလို ဒီအကွာ အဝေးလောက်နဲ့ လူလုံးပျောက်သွားဖို့ လည်း မဖြစ်နိုင် ...။

တကယ့်ကို ပြန်မတွေ့တော့ဘူး ဆိုရင်တော့ ဒါ မရိုးသားတော့တာ သေချာပါပြီ။ ကားကို တအိအိ ပြန်ဆုတ်ခဲ့ရင်း စောစောက ချိုင့်နေရာအစပ်ကို ရောက်မှ ရပ်လိုက်၏။ ထိုအခါကျမှ ကောင်မလေး ထိုင်နေခဲ့သည့်နေရာက ကားရှေ့ကိုရောက်ကာ မြင်ကွင်းကို ရှင်းလင်းစွာ မြင်လို

က်ရ တော့သည် ။

သူမသည် လက်ပိုက်ထားလျက်နှင့် ထိုနေရာမှာ ပဲ ခွေခေါက်ပုံကျနေ
၏။ အရိပ် စိတ်ထဲမှာ ချက်ချင်း နေရာယူသွားခဲ့တာက သနားကရုဏာ
ဖြစ်မိခြင်း ...၊

"ကျွတ် ... သေတော့မှာ ပဲ"

ရေစပ်စပ်နှင့် ချိုင့်ထဲမှာ အကွေး လိုက်လေး ကျနေတာမို့ မြင်ကွင်း
ကို သူ လျစ်လျူမရှုနိုင် တော့ပေ။ ထို့ပြင် ဒါဟာ မရိုးသားမှု တစ်စုံတစ်
ရာ မပါနိုင်တာကို စိတ်က ယုံကြည်နေကာ ...

"ဟေ့ ... ချာတိတ် ... ဟေ့ ... ထစမ်း"

ရေစပ်ထဲ ရောက်နေသည့် မျက်နှာကိုပဲ အရင်ဆွဲမော့လိုက်ကာ နှိုး
နေရင်း ပခုံးလေးနှစ်ဖက် ကနေ ဆွဲထူလိုက်မိသည် ။

"အား ..."

ညည်းသံသဲ့သဲ့လေးနှင့် သူမ လှုပ်ရှားလာ၏။ သတိရလာတာ
မဟုတ်ဘဲ လက်ပိုက်လေးကို ပိုကျစ်နေအောင်လုပ်ကာ ပုစွန်တုပ်လို
ကွေးဖို့ အတင်းကြိုးစား၏။

"ဟေ့ ... ဒီမှာ ကြည့်စမ်း ... အတင်း ကုပ်ကွေးမနေနဲ့ ၊ ဟား ... ပြ
သနာပဲကွာ"

အေးစက် တောင့်တင်းနေသည့်ကိုယ်ကို သူ ဒီတိုင်းပဲ မပါပါအောင်
ပွေ့ယူလိုက်ကာ ...

"ဒီနားမှာ ခဏထိုင် ... ဟိတ် ... ကြားလား၊ လဲသွားဦးမယ်"

ရေထဲကလွတ်သည့်နေရာ သူမ ထိုင်ခဲ့သည့် သစ်တုံးမှာ ပဲ မှီပေး

ထားခဲ့ပြီး ကားဆီ ပြန်ပြေးရ သည် ။ ပြီးတော့ နောက်ခန်းတံခါးဖွင့်၊ နေရာလုပ်ပြီးမှ သူမကို ပြန်ခေါ်၍ ကားထဲ ထည့်သည် ။ မပြီး သေးသည့် တာဝန်က ကားထဲမှာ အမြဲတမ်း အဆင်သင့်ပါသည့် ဆေးဝါးပစ္စည်းတို့နှင့် ဆေးတိုက် ပြုစုပြီးမှ ကားထွက်ရသည် ။ ဒါပေမဲ့ သူသိနေသည် ။

မသေဘူးဆိုရင်တောင် အအေးပတ်သည့်ရောဂါကို သူမ အသေအချာ ခံစားရတော့မည်။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ရေစိုအဝတ်တွေ လဲပေးဖို့ အထိတော့ သူ မတတ်နိုင်ခဲ့ပေ ...။

ဒါတောင် ခရီးဝေးသွားတော့မည်ဆို စားသောက်စရာ ဆေးဝါးကအစ အဝတ်အထည် အသုံး အဆောင်တွေ ဘာမှ လိုလေသေးမရှိအောင် တတ်နိုင်ဆုံး စီစဉ်ပေးတတ်သည့် အဘွားတို့ ကျေးဇူး ကြောင့် ဖြစ်သည် ။

အင်္ကျီအဝတ်အစား အပိုတွေပါပေမဲ့ သူမကို ပေးဝတ်ဖို့ က ...။

* * *

အခန်း (၂)

ဝေးကွာခဲ့ကြသည့် ရာသီစက်ဝန်းက အဖန်တလဲလဲ ပြောင်းနေခဲ့ပြီး တွေ့ဖို့ မလွယ်တော့ဘူး လို့ ထင်လာခဲ့သည့် လျော့ရဲသော မျှော်လင့်ချက် တွေလည်း တစ်စစ ပျောက်ဆုံးခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ။

ဒါပေမဲ့ မထင်မှတ်သော ပြန်လည် ဆုံစည်းခြင်းက မထူးဆန်းသော အဖြစ်လေးတစ်ခုမှာ အသက်ရှူ မှားခဲ့ရတဲ့ အထိ ...။

"မမကြီး အောက်မှာ အစ်ကိုလေး ရောက်နေတယ်"

"ဘာ ..."

အလုပ်လုပ်မလို့ ကွန်ပျူတာရှေ့မှာ ထိုင်မိရုံရှိသေးသည်။ ။ ကောင်မလေးတစ်ယောက် လာပြောတာကို တအံ့တဩ လှည့်ကြည့်မိသည်။ ။

ဒီအချိန်ဟာ သားငယ် ရောက်လာတတ်သည့်အချိန် မဟုတ် ...။

"သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လား မနီ ..."

" မဟုတ်ဘူး မမကြီး ... ဒါပေမဲ့ လူတစ်ယောက်တော့ပါတယ်၊ အဲဒီလူရဲ့ ကားနဲ့ ပဲ လာတာ ... အစ်ကိုလေးရဲ့ ကား မဟုတ်ဘူး ၊ လမ်းမှာ တစ်ခုခုဖြစ်လာတာ ထင်တယ်"

"ဟင် ..."

ပန်း ဖျတ်ခနဲ ထရပ်မိသည်။ ။ ဒီလိုမဖြစ်ဘဲ ဒီအချိန် ရောက်လာမှာ မ

ဟုတ်ဘူး ဆိုတာ မတွေးမိ သည့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်ရင်း အောက်ထပ်ကို ဆင်းလာခဲ့မိသည်။ ။

"ကျွန်တော်က အဆောင်မှာ နေတာ အစ်ကိုရ ... ကျောင်းပိတ်ရင် တောင် အိမ်ကို မပြန်ဖြစ် တာ များ တယ်၊ ခုလို အကြောင်းကိစ္စတွေ ပေါ်လာရင်တော့ ခလုတ်ထိမှ အမိ "တ" တာလေ ... အဟွန်း ..."

ဧည့်ခန်းက ထွက်ပေါ်လာသည့် သားငယ်ရဲ့ စကားသံကြောင့် ခြေလှမ်းတွေ ပိုမြန်သွားသည်။ ။ ပြဿနာတစ်ခုခု ဖြစ်လာပုံပေါ်သည့်အသံ မဟုတ်ပေမဲ့ ဘာဖြစ်လာလဲဆိုတာ သိချင်စိတ်ဖြင့် လှေကားရဲ့ နောက်ဆုံးတစ်ကွေ့ကို အမြန်ဆုံးနှုန်းနဲ့ ရောက်သွားခဲ့၏။

ထိုအခါ ပန်းရဲ့ ခြေလှမ်းတွေ တို့ခနဲ ရပ်သွားသည်။ ။

သားငယ်က လှေကားဘက်ကို နောက်ခိုင်းမကျတကျ ထိုင်နေကာ ထိုသူကတော့ ဘေးတစောင်းပုံ ...၊

"သားအမိနှစ်ယောက်တည်းဆိုပြီး တစ်မြို့တည်းမှာ တစ်နေရာစီ ခွဲနေကြတာလား ..."

"ဟုတ်တယ် ... အဲဒါကို တချို့က အံ့ဩကြတယ်၊ ကိုယ့်အတွေးနဲ့ ကိုယ် မှန်နေပေမဲ့ ဒီလောက် ခြံကြီးဝင်းကြီးရှိရက်နဲ့ တခြားသွားနေတာဆိုတော့ အံ့ဩစရာပဲလေ၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူ ဘာ ပြောပြော ကိုယ်ထင်ရာ ကိုယ်လုပ်ရဖို့ ပဲ မဟုတ်ဘူး လား ..."

"ဪ ... ဪ ..."

ခေါင်းညိတ်၍ မထိတထိ ပြုံးလိုက်သော မျက်နှာကို ငေးသွားမိသည်။ ။ ပြီးတော့ ပန်း သိလိုက် ၏။

ထိုသူဟာ တစ်ချိန်က သူမနှင့် အရင်းနှီးဆုံး ယောက်ျား ...၊

သူ့နာမည်က ...၊

"ဒါနဲ့ အစ်ကို့နာမည်ကရော ..."

"အရိပ်ထင်"

"မိုက်သားပဲ"

ပန်း ရင်ခုန်သံတွေ မြန်ဆန် ခုန်ပေါက်လာကြ၏။ လူကို မြင်လိုက် တာနှင့် သူပဲဆိုတာ သိ လိုက်ခြင်းသည် အရိပ်ထင် ဆိုသော နာမည် ကြောင့် ပိုသေချာသွားခဲ့ပြီး ...

"အားနာလိုက်တာ အစ်ကိုရော ... ကျွန်တော့်ကိုလည်း ကူညီရသေး တယ်၊ အိမ်ထိ လိုက်ပို့ရ တော့လည်း အစ်ကိုပဲ၊ ဒါနဲ့ အစ်ကိုက ..."

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ ..."

"မန္တလေးဇာတိဆိုတော့ အခု ရန်ကုန်မှာ အိမ်ထောင်ကျနေတာလား "

"ကိုယ့် မှာ အိမ်ထောင်မရှိပါဘူး၊ ရန်ကုန်မှာ ခုမှ အခြေချတယ်ဆို တာလည်း မြေစမ်းခရမ်း ပျိုးတာမျိုးမှ မဟုတ်တာ၊ လုပ်ငန်း အခြေစိုက် ခဲ့တာက ကြာပြီလေ၊ လူတခြား အလုပ်တခြား ဖြစ်နေ လို့ ခုမှ အပြီးရွှေ့ လာတာ"

"ဪ ... ဒါဆို ဝှတ်ဒ်တာပေါ့၊ အစ်ကိုနဲ့ ကျွန်တော် အဲဗားတွေ့လို့ ရပြီ၊ တကယ်ပါ ... ကျွန်တော့်ကို ကူညီခဲ့တာရော နောက်ပြီး အစ်ကို့ကို မြင်တည်းက ခင်ချင်စိတ်တွေ ဖြစ်နေတာရော၊ နောက်ဆို ကျွန်တော်နဲ့ ပတ်သက် တတ်နိုင်တဲ့ အကူအညီမျိုး လိုလာရင် အချိန်မရွေးပြော ... ဖုန်း တစ်ချက်ပဲ ဆက်၊ ရှေ့ရောက်နေစေရမယ်"

ရယ်သံကို နားထောင်ရင်း သူပဲဆိုတာလည်း သေချာနေပေမဲ့ ပန်း မ ယုံနိုင်စွာ ရင်ခုန်သံတွေ က မြန်နေဆဲ ...။

ဟိုတုန်းကနဲ့ အခု ပုံစံချင်း အများကြီး ကွာသွားပေမဲ့ စိုက်ကြည့် သည့် မျက်နှာထက်က မျက်လုံးနှစ်ဖက်နဲ့ တန်းစင်းသည့်နှာတံကို ဘယ် လိုမှ မပြောင်းလဲနိုင် ...။

ထိုနှာတံနဲ့ မျက်ခုံးတွေဟာ ဖြူဝင်းသည့်မျက်နှာမှာ မဟာဆန် အောင် ချောသည် ။ အနီး အဝေး ဘယ်ကကြည့်ကြည့် ထိုလူဟာ ရှင်းသ န့်ချောမွေ့နေသည် ဟု သာ သတ်မှတ်သွားမှာ ဖြစ်၏။

ထိုယောက်ျားကိုသာ ပန်း ချစ်ခဲ့ဖူးသည် ၊ ခုချိန်ထိ နောင် ဘယ်သော အခါဖြစ်ဖြစ် ဘယ်လိုမှ မေ့နိုင်မှာ မဟုတ်သော ...။

"ဟော ... မေမေ ဆင်း လာပြီ"

စိတ်ကူးတို့ သည် ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည့် မျက်ဝန်းတွေနှင့် ဆုံလိုက်သည့်ခဏမှာ ပဲ ခိုကိုးရာမဲ့သွားခဲ့သလို ...။

"မေမေ ..."

သားငယ်က ပန်း နားထိ လျှောက်လာကာ လက်ကို ဆွဲယူခေါ်ရင်း ...

"သား လမ်းမှာ ရန်ဖြစ်လာခဲ့တာ မေမေ ... ဟိုကောင်တွေက အုပ်စု တောင့်တော့ သားပဲ နာတာပေါ့၊ အဲဒါ အစ်ကိုက ဝင်ကူညီခဲ့တာ"

သားငယ် မျက်နှာကို ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ အညိုကွက်တချို့ ထင်လျ က် နှုတ်ခမ်းအစပ်မှာ လည်း ရောင်နေ၏။ ပန်း ကြည့်လိုက်ကာမှ သား ငယ်က နှုတ်ခမ်းကို လက်ခုံနဲ့ ကပ်ကွယ်ထားလိုက် ပြီး ရယ်ကာ ...

"အပေါ်ယံပါ မေမေကလည်း ... ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး"

ပြောပြီး ဧည့်သည် ရှေ့မှာ နေရာပေး ထိုင်စေလျက် ...

"သားဧည့်သည် ကို မေမေ ခဏ ဧည့်ခံပေးထား၊ သား ရေ ပြေးချိုး လိုက်ဦးမယ်"

"သား ဒဏ်ရာတွေ ဆေးထည့်ရမှာ လေ ..."

"ဟာ ... မလိုပါဘူးဆို မေမေကလည်း ..."

သားငယ်က မတ်တတ်ကနေ မထိုင်ဘဲ ပန်းရဲ့ ပခုံးကို ဖက်ထားပြီး ခါးညွတ်လျက်နှင့် ...

"အစ်ကို ... ဒါ ကျွန်တော့်မေမေ ဒေါ်လျှပ်ပန်း ..."

လူငယ်လေးတစ်ယောက်၏ ပွင့်လင်းဖော်ရွေသော ပြုံးရယ်မှုတွေ ဟာ လူကြီးနှစ်ယောက်၏ အံ့ဖွဲ့ပူဇွန်သော မဲ့ပြုံးတွေကို အမှတ်တမဲ့ ကျော်လွှားသွားခဲ့ပြီး ...

"ခုပဲ ပြန်ဆင်းခဲ့မယ်နော် အစ်ကို ... ကျွန်တော် ပြန်လိုက်ပို့မှာ "

သားငယ် ထွက်သွားသည် နှင့် အရိပ်၏ စူးရဲအေးစက်နေသည့် မျက်လုံးတွေက ကြေကွဲရိပ် ထင်လျက် ပြုံးယောင်သန်းသော မျက်ဝန်းအစုံကို ထွင်းဖောက် လွှမ်းမိုးလျက် ...

"မင်းပဲကိုး ..."

မျက်နှာပြင်မှ ပြောင်းလဲဖြစ်ထွန်းသွားသည့် ကောက်ကြောင်းတို့ နှင့် လေသံကြောင့် တစ်စုံ တစ်ရာကို မျှော်လင့် ငေးမောနေခဲ့သော ပန်းရဲ့ မျက်နှာလေး ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည် ။

သူမ တစ်သက်လုံး မျှော်လင့်လာခဲ့ရသော ပြန်လည် တွေ့ဆုံခြင်းက

ဤသို့မဟုတ် ...။

"လျှပ်ပန်း ဟုတ်လား ... နောက်ထပ်တစ်မျိုး ရှိသေးတယ်၊ မင်းပြော ပြမထားဘူးလား"

"ကိုကို ..."

"မီးစနေ"

နား ထဲမှာ တကယ့် မီးစကြီးတစ်စ တိုးဝင်သွားသလိုပင် ...၊ ပန်း မျက်နှာလေး ငယ်ကျသွား သည် ။ ကော့နက်ရှည်လျားသည့် မျက်တောင်တို့ သည် ဖျတ်ခနဲ ခတ်ပစ်လိုက်တာမျိုး မဟုတ်ဘဲ တစ် ချက်လေး တုန်ခါသွားခြင်းသာဖြစ်လျက် မျက်ရည်ပူတို့ ကြောင့် ပြုံးပြက်လက်၏။

"မင်း ... .."

မပြောမဆိုနိုင်လောက်အောင် မချိမဆုံ ဖြစ်နေသည့် ဒေါသတွေကို ပန်း မြင်နေရပေမဲ့ မယုံနိုင် ...၊ ကိုကို ဒီလောက်ထိ ဒေါသထွက်စရာ ပန်း ဘာလုပ်ခဲ့မိလို့ လဲ ...။

တကယ်ဆို ကိုကိုအတွက် ပန်း ကသာ ...၊

"မင်း လုပ်ရက်တယ် မီးစနေ ... မင်းရဲ့ လုပ်ရပ်အတွက် မင်းကို ငါ ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ် ဘူး၊ ကမ္ဘာပတ်ပြီး ရှာနေတာ မဟုတ်ပေမဲ့ ငါ ရောက်တတ်လေရာအရပ်မှာ မင်းရုပ် မင်းအသံမျိုး မြင်ရ ကြားရမလား ဆိုပြီး အမြဲတမ်း နားစွင့် ရှာဖွေနေခဲ့တာ ... အဲဒါ မင်းအတွက် ငါ ပြန် ပေးမလို့ စုဆောင်းလာခဲ့တဲ့ လက်ဆောင်တွေကြောင့်ပဲ။ ငါ ခံစား စု ဆောင်းလာခဲ့ရတဲ့ မင်းရဲ့ အမုန်းတွေနဲ့ အံ့ဖွဲ့မှုကို အလကားအဖြစ်မခံ နိုင်ဘူး"

"ကိုကိုကို ... ကိုကိုကို ဟုတ်လား ... ပန်း ကိုကိုကို ဘယ်တုန်းက မုန်းခဲ့ဖူးလို့ လဲ ..."

တုန်ခါ တိုးသဲ့သည့် မျက်ဝန်းတို့ က ငွေရည်ဖွဲ့ခဲ့သော နှုတ်ခမ်းလွှာ ကြားမှ စကားသံက မသိတဲ့ လူအတွက် ဆိုရင်တော့ နားထောင်ရက် ဖွယ် မရှိပါ။

အလွန်လှပ၍ သနားစဖွယ် သည် မျက်နှာလေးကို စေ့စေ့ကြည့်မိ တာနှင့် လက်နက်ချ ဒူးထောက်ပြီးသား ဖြစ်ဖွယ်အတိ ...။

ဒါပေမဲ့ သူ့ရင်ထဲမှာ တော့ ကြည့်နေရင်း အမုန်းတွေသာ ဖြစ်လာခဲ့ သည် ။ နောက်ဆက်တွဲ ခံစားရသည် က နာကျင်ခြင်း ...။

ဟိုတုန်းက ပိန်ခြောက်ခြောက် ဖြူဖပ်ဖပ်နှင့် မျက်လုံးကြီးတဝင်း ဝင်းက အထင်းသားရှိကာ လူပြောစရာဖြစ်လောက်အောင် ကြည့်ရဆိုး သည့် သူမလေးကို သူတစ်ယောက်သာ ကြင်နာခဲ့သည် ၊ သူမအတွက် အစစအရာရာအတွက် အားလုံး အကုန် ... ကာကွယ် ဖြည့်ဆည်းပေးရ တာလည်း သူပဲ ...။

ဒါပေမဲ့ သူ့ဘဝ လုံးဝ ပျက်စီးပြာကျသွားအောင် မွေ့နှောက်ဖျက်ဆီး ခဲ့သော သူမကတော့ ...။

"မင်းက တကယ့် မီးစပဲ မီးစနေ ... မင်းနဲ့ ငါ ဒီနေ့ ပြန်ဆုံရတာ သိပ် ဝမ်းသာတယ်"

သူ စကားပြန်စလိုက်ရင်း တစ်ဆို့ နာကျင်နေသည့် ရင်ဘတ်ကိုဖွင့် ကာ ပင့်သက်ရှိုက်၍ ရှင်း သည် ။ ပြီးတော့ မျက်လုံးရိုင်းတို့ မှ မျက်ရည် စတွေကို နှုတ်ခမ်းမဲ့ကြည့်၍ ကျောခိုင်းရပ်မိရင်း ...

"မင်း မကြောက်တတ်မှန်း ငါ သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ထပ်ပြောမယ် ...

မင်း ဒီနေရာကနေ နောက်ထပ် ရှောင်ပြေးဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့ "

ပန်း ဘာမှ မပြောနိုင်ခင်မှာ သူကချည်း နာကြည်းမုန်းတီးမှုတွေကို ပြသကာ ...

"မင်းနဲ့ ငါ ထပ်ပြီး ဆုံစည်းရဦးမှာ ... ဟွန့် ..."

သူ ဘယ်သူ့ကိုမှ နှုတ်မဆက်ဘဲ ချက်ချင်း ထပြန်သွားသည်။ မငိုတတ်ခဲ့သော မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တွေကို မျက်တောင်တွေ ခတ်ထုတ်သိမ်းဆည်းရင်း ပန်း စိတ်တွေကို ပြန်တင်းမိသည်။

ကိုကို ဘာလို့ မုန်းတာလဲ ...!

မုန်းရတဲ့ အကြောင်းရင်းကို မသိသော်လည်း မုန်းရက်တာကိုတော့ ရင်နာမိသည်။ ကိုယ့်ဘဝ အကြောင်း၊ ကိုယ့်ရဲ့ ရင်ထဲက ဘယ်သူမှ ရှာဖွေတွေ့ရှိနိုင်မှာ မဟုတ်သော တွယ်တာတတ်လွန်းသည့် အမြဲတေ။

ဒါတွေကို ကိုကို တစ်ယောက်သာ နားလည်တတ်သည်။ ကိုကိုသည်သာ ကိုယ့်အပေါ်မှာ နားလည်နိုင်ဆုံးလို့ ယုံကြည် မျှော်လင့်ခဲ့သမျှ ...!

ပန်း ရင်ထဲမှာ မချိမဆုံ နာကျင်လာသည့် အချစ်နှင့်ပတ်သက်သော ခါးသီးမှုဟာ ကိုကိုအမုန်း တွေ ဘာကြောင့် ဖြစ်လာခဲ့သလဲဆိုတာကို နားလည်ဖို့ မကြိုးစားချင်တော့တဲ့ အထိ အစွန်းရောက် နာကျင်ခဲ့လျက် ...!

"ဘယ်သူ ဘာပြောပြော ကိုယ်ထင်ရာ ကိုယ်လုပ်ရဖို့ ပဲ ကိုကို"

* * *

အခန်း (၃)

"ဒီမှာ လာတက်ရင် ဒီက သင်ပေးသမျှ ခေါင်းထဲရောက်ရမယ်၊ အောင်လက်မှတ် ချီးမြှင့်ခြင်း ခံရတဲ့ သူက တကယ် အောင်မြင်စွာ တတ်မြောက်တဲ့ သူ ဖြစ်ရမယ်၊ ကျွန်တော် ပြောတာ သဘော ပေါက်တယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ ... အားလုံး ဒီတိုင်းပဲ ဆောင်ရွက်နေကြပါတယ်"

"ဒီမှာ အောင်မြင်လာတဲ့ သူကို ကုမ္ပဏီမှာ ပြန်ပြီး ခန့်အပ်မှာ မို့လို့ ကျွန်တော့်ရှေ့ကို ရောက် လာတဲ့ သူဟာ အောင်လက်မှတ် မိတ္တူတစ်ရွက် ကိုင်လာတဲ့ သူ မဖြစ်စေချင်ဘူး၊ စီမံခန့်ခွဲမှုပညာကို တကယ် ကျွမ်းကျင်တတ်မြောက်နေရမှာ ..."

"ဟုတ်ကဲ့ ... စိတ်ချပါ သူဌေး၊ ကုမ္ပဏီက ဖွင့်ထားတဲ့ သင်တန်းမို့လို့ တချို့သင်တန်းတွေလို မဖြစ်စေရပါဘူး ... အထူး ဂရုစိုက်ပါ့မယ်"

"ဟုတ်ပါပြီ ... အားလုံး သွားလို့ ရပြီ"

သူ နာရီကြည့်လိုက်ပြီး အတွင်းရေးမှူးကို မှာ စရာရှိတာ မှာ သည် ၊ ထိုစဉ် ဧည့်သည် ရောက်နေ ကြောင်း အကြောင်းကြားလိုက်သဖြင့် ...

"လွှတ်လိုက် ..."

သူ ခွင့်ပြုလိုက်တာနှင့် ရှေ့ကို ရောက်လာသူက သားငယ် ...

"ဟော ..."

"ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို ..."

သားငယ် မျက်နှာက အားတုံအားနာ အပြုံးတို့ မရဲတရဲနှင့် ...

"ကျွန်တော် အပြင်ကနေ စောင့်နေသင့်တာနော် ... ဟို အစ်ကိုကို တွေ့ဖို့ ဒီလောက်ထိ ကျော် ဖြတ်ရမယ်မှန်း သိရင် ..."

"ဪ ... ရပါတယ် ... ဒါက ကုမ္ပဏီကိစ္စ ဆွေးနွေးတဲ့ အချိန်မို့လို့ ပါ။ ထိုင်လေကွာ ..."

သားငယ်က ရှေ့မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ကားသော့ကို ဆုပ်ထားလျက်နှင့် လက်ကို စားပွဲပေါ်တင်ကာ ...

"အစ်ကိုကို အားနာလို့ ပါ ... ကျွန်တော်က အထူးအထွေကိစ္စမရှိဘဲနဲ့ တမင်ဝင်လာတာ"

"ဟုတ်လား ... ဒါ ဆိုရင်တော့ မင်း စောင့်ရလိမ့်မယ်၊ ဒီအချိန်မှာ ကိုယ် ထွက်သွားလို့ မရဘူး"

"ကျွန်တော် နားလည်သွားပြီ ... နောက်မှ ပဲ ဖုန်းနဲ့ ကွန်တက်လုပ် တော့မယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ မှန်း မသိဘူး ကျွန်တော် အစ်ကိုနဲ့ စကားပြောချင် စိတ်တွေ ဖြစ်နေတာ ဟိုနေ့ပြီးကတည်းကပဲ"

"အဟွန်း ..."

အရိပ်က ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်သည် ။ သားငယ်က ထိုနှုတ်ခမ်းတွေက အပြုံးကိုကြည့်၍ လိုက် ပြုံးသည် ။

အရိပ်ထင် ဆိုသူကို သူ ဘာဖြစ်လို့ မြင်မြင်ချင်း ယုံကြည်ခဲ့မိမှန်းမသိ ...။

"မင်း မေမေက အရမ်းလှတာပဲကွ" လို့ ပြောသံတွေအပေါ်မှာ စိတ်

တိုရလွန်းလို့ အမေ တစ်ယောက်ကို စောင်ထုပ်ထဲမှာ ထည့်ဝှက်သလို ဝှက်ထားချင်ခဲ့၏။

မိတ်ဆွေ၊ ဆရာသမား၊ သူငယ်ချင်းတွေကအစ မေမေ့ကို မမြင်ဘူး ကြတာပဲ များ သည် ။

အဆောင်မှာ သွားနေဖို့ အကြောင်းပြကောင်းနှင့် ခွဲထွက်လိုက်တာ ကိုက မေမေ့ကို ဝစီကံ မနောက်တွေနဲ့ ပြစ်မှားနေကြတာကို မလိုချင်၍ ဖြစ်သည် ။

ဒါပေမဲ့ အရိပ်ထင် ဆိုသူကိုတော့ မေမေ့ရှေ့ ရောက်အောင် သူကိုယ် တိုင် လိုလားစွာ ခေါ်သွား မိခဲ့၏။ မေမေကနေ သူ့အတွက် ကျေးဇူးတင် စကားတွေ ပြောပေးစေချင်ခဲ့သည် ။

ဒီထဲမှာ မေမေနဲ့ ဒီလူ ရင်းနှီးသွားနိုင်မလားဆိုသော တခြားလူတွေ အပေါ် မလိုလားခဲ့ဖူး သည့် စိတ်ကူးမျိုး စိုးစိမျှ မပါခဲ့ပေ ...။

တကယ်ကို ယုံကြည်လေးစားခြင်းအတိဖြစ် ခင်မင်သွားခဲ့တာ သေချာပါသည် ။

"ဒါဆို ကျွန်တော် လစ်တော့မယ် ... ညကျ ဖုန်းဆက်လို့ တော့ ရပါ တယ်နော်"

"ရတယ်လေ ... မင်း တစ်ခုခု သောက်သွားပါလား"

"နေပစေ အစ်ကို ... အနှောင့်အယှက်ပေးမိတာ ဆောရီးပါ။ ခွင့်ပြုဦး နော် ..."

သားငယ် ထွက်သွားတော့ ကျောပြင်ကို စူးခနဲကြည့်၍ အရိပ် နှုတ်ခမ်း မသိမသာ မဲ့သွား သည် ။ လျှပ်ပန်းရဲ့ သား ...။

မင်းက လျှပ်ပန်းရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော အချစ်ဆုံးသားလေးပေါ့။

ပြီးစတုတ်ခမ်းတို့ တင်းခနဲ စေ့သွားသည် ။

လုပ်ကိုင်စရာရှိသမျှ အရာရာကို မေ့လျော့ကာ စိတ်မျက်ဝန်းထဲမှာ ထင်လာတာက လျှပ်ပန်း ဆိုသည့် မီးစနေမလေး ...။

မီးစနေ ဆိုတဲ့ နာမည်ကို သိထားတာ သူတစ်ယောက်တည်း ...။ ဒီ နာမည်ကို မေ့ပစ်လိုက် တော့ဆိုတာလည်း သူပဲ ပြောခဲ့တာဖြစ်သည် ။

သူမဘဝရဲ့ မကောင်းခြင်း အရာရာကို ဖယ်ရှားပေးချင်ခဲ့သည် ။ စရိုက်ဆန်ဆန် လေလွင့်ချင် နေသည့် စိတ်ဓာတ်လေးကို တတ်နိုင်သမျှ တည့်မတ်ပေးခဲ့၏။

သူမအတွက် ဘာမဆို သူသာလျှင် ရှေ့ကနေ ရင်ဆိုင် ဖြတ်သန်းခဲ့တာပေါ့။

ဒါတောင် သူ့ဘဝ အသိုက်ပျက်အောင် သူမ လုပ်ရက်ခဲ့သည် ။

ဘဝမှာ အထီးကျန်စွာ ဖြတ်သန်းနေရတဲ့ အရိပ်ထင် ဖြစ်သွားအောင် သူမ ကောက်ကျစ်ခဲ့၏။ ဒါတွေကို ဘယ်လိုမှ မေ့မရနိုင်ခဲ့သော နေ့ရက်များမှာ သူ အံ့ကြိတ် ဆုတောင်းနေခဲ့တာက တစ်နေ့နေ့ မှာ ပြန်ဆုံခဲ့လျှင် ...။

* * *

အခန်း (၄)

"အမလေး ... လေး ... မျက်လုံးကြီး တဝင်းဝင်းနဲ့ ပြောချင်ဆိုချင်တဲ့ ပါးစပ်ကလည်း ထော် လန်လို့ ၊ မဖြစ်ပါဘူး ... သူ့ကို မင်း ဘယ်ကခေါ် လာတာလဲ သား ..."

"နေပါဦး မေမေရယ် ... ကျွန်တော် ပြောပါရစေဦး"

"အို ... မပြောနဲ့ ... မပြောနဲ့ ... ငါက အိမ်တွင်းအောင်းပြီး လူတွေ ကို ရှောင်ပုန်းနေရ တယ်၊ အတင်းအဖျင်းပြောမှာ တွေကို မကြားရဲ တော့လို့ လေ ... မင်းကတော့ ပြောမယ့်လူစိမ်းကို ငါ့ ရှေ့ထိ ခေါ်လာတယ်ပေါ့"

"မဟုတ်ပါဘူး မေမေရယ် ... ကျွန်တော် ရှင်းပြတာကို ခဏလေး နားထောင်ပါ"

"မထောင်ဘူး ... သွား ... အခု ပြန်ပို့လိုက်၊ အခု နော် ..."

ခေါင်းခါ အော်ဟစ်ရင်း အခန်းထဲ ပြေးဝင်သည် ။ တံခါးပိတ်သံ ဂျိမ်းခနဲ မြည်ဟီးကျန်ရစ် သည် အထိ သူတို့ မတ်တတ်ရပ်နေကြဆဲဖြစ် ကာ ...

"အစ်ကိုလေး ... ဧည့်သည် အတွက် အိပ်ခန်း ပြင်ပြီးပါပြီရှင့်"

မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရောက် လာပြီး အရိပ်ရှေ့မှာ လက်ချင်းဆု

ပ် ခေါင်းငုံ့ရပ်ပြီး အကြောင်းကြားသည် ။ သူ့စိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးနေပေမဲ့ မပြောလည်း ပြီးမှာ မဟုတ်တာမို့ ဧည့်ခန်းဆီကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ...

"သူက ဧည့်သည် မဟုတ်ဘူး ... ဒီမှာ နေမှာ "

"ရှင် ... ဟုတ်ကဲ့"

"အခု သူရှိနေတဲ့ အခန်းနဲ့ တစ်ခန်းကျော်အခန်းမှာ ပြောင်းထား လိုက်၊ နေကောင်းလာတဲ့ အထိ လိုအပ်တာ အားလုံးလုပ်ပေး၊ ဒီအိမ်က အကြောင်း၊ စည်းကမ်း လိုအပ်သမျှတွေ ပြောပြ ..."

"ဟုတ်ကဲ့ ..."

"အဓိကက ဒီရက်ပိုင်းမှာ မေမေ သူ့ကို မတွေ့စေနဲ့ ၊ တွေ့သွားရင်လည်း အခြေအနေကို ဝင် ထိန်းပေး ..."

"နေပါဦး အရိပ် ... မင်း လုပ်နေတာတွေ ငါတို့ လည်း ဘာမှ မသိရ ပါလား"

သူ ပြောဆို မှာ ကြားနေတုန်း ဦးလေးဝမ်းကွဲတော်သည့် ဦးမြတ် ထွန်းနဲ့ သားဖြစ်သူ ထွန်းမင်း ဦးတို့ အနားရောက်လာကြ၏။

တစ်အိမ်တည်းမှာ နှစ်ခြမ်းကွဲသလို ဖြစ်နေတာက ဦးမြတ်ထွန်းတို့ ရဲ့ နေရာတကာ မျက်လုံး ဒေါက်ထောက် ကြည့်တတ်ခြင်းနှင့် အပြောအဆို မညင်သာမှုတွေကြောင့်ဆိုလျှင် မမှားနိုင်ပေ ...။

ထို့ကြောင့် သူတို့ ဝင်ပါလာတာကို အရိပ် စိတ်ညစ်သွားမိ၏။

"မနေ့ကတည်းက ရောက်လာတာတောင် ဧည့်သည် ပါလာတာကို ပြောဖော်မရဘူး ... ဆရာဝန် ဝင်ထွက်နေတာမြင်လို့ မေးကြည့်မှ ပဲ သိ ရတော့တယ်"

"သူက ဧည့်သည် မဟုတ်ပါဘူး လေးလေး ... အဲဒါကြောင့် နေထိုင် ကောင်းမှ ပဲ အကျိုး အကြောင်း ပြောပြတော့မယ်ဆိုပြီး မပြောဖြစ်သေး တာပါ"

လျှပ်ပန်း ဒီမှာ နေတော့မယ်ဆိုတာကို ဦးမြတ်ထွန်းကလည်း သိပြီး သား ဖြစ်သည့်ပုံနှင့် ...။

"သွေးသားမတော်စပ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ခေါ်လာတာ ဧည့်သည် အဖြစ်နဲ့ မဟုတ် ဘူးဆိုတော့ ဘယ်လိုပုံစံဖြစ်သွားမလဲ မင်း တွေးမိရဲ့ လား"

"ဘာကို တွေးမိရမှာ လဲ လေးလေး ... သူ့အသက် ခုမှ ဆယ့်ခြောက် နှစ်ပဲ ရှိသေးတာ"

"မင်းအသက်ကရော ဘယ်လောက်ကြီးနေလို့ လဲ"

ဦးမြတ်ထွန်းက ကောက်ခနဲ ပြန်မေးသည် ။ မဖြေနိုင်သည့် မျက်နှာ ကို စိုက်ကြည့်ရင်း အောင် နိုင်သူ၏ မဲ့ပြီးနှင့် ...

"ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ သူကို ကယ်တင်ချင်တယ်ဆိုရင်လည်း ကိုယ့်ဒု က္ခကို ကိုယ် ရှင်းနိုင်သေးရဲ့ လားဆိုတာ ပြန်တွေးဦး အရိပ် ... မင်းမှာ စိတ်မမှန်တဲ့ မအေက တစ်ဖက်၊ ကလေးပေါက်စလေး တစ်ဖက်၊ ဒီ ကောင်မလေးရဲ့ ဒုက္ခကို မင်း ဘယ်တစ်ဖက်နဲ့ ဖေးမနိုင်မှာ လဲ၊ လက် နှစ်ဖက်ပဲရှိတာကို သုံးဖက်တွဲချင်လို့ မရဘူးဆိုတာလည်း စဉ်းစားဦးမှ ပေါ့"

"မေမေက ဒုက္ခတစ်ခု မဟုတ်ပါဘူး ... ညီလေးကလည်း ..."

"အရိပ် ... မင်းကို လေးလေး ပြောနေတာ ထည့်တွေးဖို့ တစ်ခုတည်း ပါ၊ သူတို့ ကို ဒုက္ခသုက္ခ တွေလို့ ညွှန်ပြနေတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဘာပဲ

ဖြစ်ဖြစ် အားလုံးက မင်းတစ်ယောက်ရဲ့ ပခုံးပေါ်မှာ ပဲ မှီတွဲနေ ကြတာ မဟုတ်ဘူး လား ... ဘာမှ မသက်ဆိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝကို အစက အဆုံးထိ တာဝန် ယူ စောင့်ရှောက်ဖို့ ဆိုတာ မလွယ်ကူတဲ့ ဘက်က မင်း တွေးကြည့် ... လုံးဝ လုံးဝကို မဖြစ်နိုင်တာ"

"ပြောမနေပါနဲ့ ဖေဖေရာ ... ဘယ်တုန်းကများ ဖေဖေ ပြောတာကို နားထောင် ခေါင်းညိတ်ခဲ့ တာ ရှိလို့ လဲ၊ ကိုကြီးက ငါ့အိမ် ငါ့ပစ္စည်းဆို တဲ့ မာန အရမ်းထားတာပဲ၊ ဖေဖေ့ကိုလည်း ..."

"ထွန်းမင်းဦး ..."

ဖြတ်တောက်သည့် တားဆီးသံကြောင့် ထွန်းမင်းဦး စကားမဆုံး လိုက်ပေ ...။

"လူကြီးတွေ စကားပြောနေရင် နားထောင် ... ဝင်မပါပါနဲ့ "

"ဒါကတော့ ကိုကြီး တမင်သက်သက် ဟောက်တာပဲ၊ ကျွန်တော်က လူကြီးတွေစကားဝိုင်းထဲ မှာ မျက်လုံး ပေကလက်ပေကလက်နဲ့ မော့ငေး နားထောင်ရုံပဲရှိရအောင် နှပ်ချေးတွဲလွဲနဲ့ လက် တောက်လောက်အရွယ်လား ..."

"ဟေ့ ... မင်း ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း"

ဦးမြတ်ထွန်းက သားဖြစ်သူကိုပဲ လှည့်၍ မာန်မဲလိုက်ကာ ...

"ငယ်တဲ့ သူကို မင်းက နားလည်ပေးပါ"

ဟု အရိပ်ကိုပါ လှည့်ပြောလိုက်ပြီး ...

"ဒီကောင်မလေးက မိဘမဲ့လား ..."

အရိပ်က မဖြေ ...၊

"ဘယ်ကဘယ်လို ပါလာတာလဲ ... မင်း ဒီလောက် အလွယ်တကူ ယုံကြည်ပြီး မွေးစားဖို့ ထိ ဆုံးဖြတ်ရဲတယ်ဆိုတော့ မွေးစားလောက်စရာ သူ့ဘက်မှာ ခိုင်မာတဲ့ ချို့ယွင်းချက်တစ်ခုခု ဘာရှိလို့လဲ"

အရိပ် မျက်လုံးအကြည့် သူ့ဆီ ရောက်လာပေမဲ့ ဖြေကြားခြင်းမရှိ ...၊ ဦးမြတ်ထွန်း မျက်နှာ အနည်းငယ် တင်းမာစပြုလာခဲ့ပြီး ...

"ငါတို့ ရဲ့ "ဇမ္ဗူတစ်လူ" စံအိမ်မှာ ဒီအခြေအနေ ရောက်တဲ့ အထိ ဖရိုဖရဲတွေ ဖြစ်လာခဲ့ပြီးပြီ၊ နောက်ထပ် လူစိမ်းတစ်ယောက်ကို ဘာမသိညာမသိ ..."

"မသိတဲ့ အလုပ်ကို ကျွန်တော် မလုပ်ဘူး လေးလေး ... သူ့ကိုမွေးစားဖို့ ဖြစ်လာတာလဲ တမင် ကြိုးစားပြင်ဆင်ထားခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ၊ အခြေအနေပေါ်မှာ ဖြစ်လာတဲ့ ခံစားချက်အတိုင်း ဆုံးဖြတ်ခဲ့ တာ"

"အဲဒါကို ငါလုပ်တာ အမှန်တရားပဲလို့ မင်း မထင်သင့်ဘူးလေ၊ ရှေ့ရေးနောက်ရေးဆိုတာ ရှိတယ်၊ ခုပဲ မင်းအမေနဲ့ မင်း အဆင်မပြေဖြစ်နေရပြီ"

သားအမိ ဘာတွေ ပြောဆို ဖြစ်ပျက်နေသလဲဆိုတာတောင် သိလိုက်ပြီးပြီဆိုတော့ အရိပ် မျက်နှာ တင်းသွားသည် ။

ပြီးတော့ ဦးမြတ်ထွန်းကို စေ့စေ့ကြည့်၍ ...

"အဆင်မပြေ ဖြစ်ရခြင်းတွေကို ပတ်ဝန်းကျင်လေထဲက ဗိုင်းရပ်စ်က သယ်လာတာပါ၊ ဒါကို အဆင်ပြေအောင် ကြိုးစားဖို့ ဘယ်လေတိုက်မှာလဲ"

ဦးမြတ်ထွန်း မျက်ခုံးကြီးနှစ်ဖက် ကုတ်ကျသွားတော့ အရိပ်က နေရာမှ လှည့်ထွက်လာခဲ့ ရင်း ...

"မမြင်ရတဲ့ အရပ်မျက်နှာတွေကို ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ဘယ်သူ ဘာပြောပြော ကိုယ် ထင်ရာ ကိုယ်လုပ်ရဖို့ပဲ"

နောက်ကျောကနေ ပြေးဝင်ပစ်စိုက်လာမည့် မျက်စောင်းတွေကို ဥပေက္ခာထားခဲ့လိုက်သည် ။ လျှပ်ပန်းဆိုသော မိန်းကလေးကို အသေအကြေ ကာကွယ်ပေးချင်စိတ်တွေနဲ့ အတိုက်အခံပြုခဲ့တာ မဟုတ်ပါ ...။

မှားပြီဆိုရင်တောင် မှားမှန်းသိဖို့ သာ လိုသည် ။ နောင်တတွေနဲ့ နင့်သည်းနေဖို့ မလို ...။

ကိုယ့်လုပ်ရပ်အပေါ် ဝေဖန်လာတာကို သူ မကြိုက်ဆုံးဖြစ်သည် ။ အထူးသဖြင့် ဦးမြတ်ထွန်း တို့ သားအဖလို လူတွေ ...။

မခေါ်ချင်လည်း မရ၊ မတော်ချင်လည်း မရ ...။

* * *

အခန်း (၅)

"မီးစနေ ဟုတ်လား ... နာမည်က ဘာကြီးလဲ၊ နာမည်ဆိုတာ ပညတ်သွားရာ ဓာတ်သက်ပါ ..."

"ဟုတ်တယ် ..."

"မိန်းကလေး နာမည်လို့ တောင် ထင်စရာ မရှိဘူး၊ အားလုံးက ဒီနာမည်ပဲ ခေါ်ကြတာလား"

"ဟုတ်တယ် ..."

သူမက ခေါင်းပဲညိတ်နေကာ "ဟုတ်တယ်" ချည်းပဲ ပြော၏။ ခပ်တွန့်တွန့်ဆံပင်ရှည်တွေ ဖရိုဖရဲက ဒီတိုင်းပဲရှိနေလျက် ထမင်းချက်ဒေါ်နု လဲပေးထားသည့် အင်္ကျီရင်စေ့ပွပွနှင့် လည်ပင်းရိုး တွေ ထောင်နေတာကိုလည်း မြင်နေရသည်။ ။

လက်ကောက်ဝတ် အရိုးဆစ်လေးတွေသာမက ပါးရိုးတွေပေါ်အောင် ပိန်လိုနေပုံကြောင့် မိန်းမငယ်လေးတစ်ယောက်နဲ့ တောင် မတူတော့ပေ ...။

သူမကို သေချာကြည့်လိုက်မိတိုင်း သူ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်မိ၏။ ကိုယ့်သောကမှ ပူလောင်လှ သည် ထင်ခဲ့ပေမဲ့ သူမနဲ့ တွေ့မှ ပဲ ငါ့ထက်ဆိုးတဲ့ လူတွေ ရှိသေးပါလားလို့ ဖြေစရာ ရှာတွေ့၏။

ဝမ်းနဲ့ လွယ်ပြီး မွေးထုတ်ခဲ့သည့် မိဘတွေက စွန့်ပစ်ခဲ့ပေမဲ့ မသက်ဆိုင်သည့်လူတစ်ယောက် က သူငယ်ချင်းရဲ့ ရင်သွေးလေးဆိုသည့် သံယောဇဉ်လေးထားကာ သူမ တစ်နှစ်သမီးလောက်မှာ အစ်မဝမ်းကွဲတစ်ယောက်ထံ တစ်ဆင့် အပ်နှံခဲ့၏။

ထို မိသားစုလက်ထဲမှာ လည်း လျှပ်ပန်းဆိုသည့် နာမည်လေးပျောက်ကာ "မီးစနေ" လို့ တောင် မခေါ်ကြတော့ဘဲ "မီးစ" မ ဟု တွင် ခဲ့လေသည် ။

"မီးစနေ လို့ ခေါ်ရလောက်အောင် မင်းက ဘာတွေ ဒုက္ခပေးခဲ့ဖူးလို့လဲ"

"ဟင့်အင်း ..."

သူမက ခေါင်းခါရင်း မျက်နှာမော့သည် ။ ပြီးတော့ ဆံပင်တွေ မျက်နှာပေါ်မှာ တစ်စုစု နှစ်စုစု ပုံပန်းမကျစွာ ဖြာဆင်းနေတာကိုလည်း ပွတ်သပ် ဖယ်ရှားရမှန်း မသိဘဲ သူ့ကိုကြည့်၍ ...

"ကျွန်မ မွေးလာတာနဲ့ အမေက မီးတွင်းမှာ ဆုံးသွားတယ်၊ နောက်သုံးလမှာ အဖေက သင်္ဘောနစ်ပြီး အစပျောက်သွားတယ်၊ နောက်ထပ်ခြောက်လကြာတော့ အဘွား လှေကားပေါ်က ပြုတ်ကျပြီး ပွဲချင်းပြီး ဆုံးသွားတယ်တဲ့ ..."

"ဒါတွေ မင်းကို ဘယ်သူပြောတာလဲ"

"အမေစိုး အမြဲတမ်း ပြောနေတဲ့ စကားတွေပါ"

ပြောပြနေသူက မျက်ရည်တစ်စက်မှ မကျပေမဲ့ အလွန်ကြေကွဲဖွယ်ကောင်းသည့် အဖြစ်တစ်ခု ဆိုတာ သူ ခံစားမိနေခဲ့သည် ။

ဒီကလေးကို မသေစေလို၍ ကယ်တင်ခဲ့ပြီးမှ ဘာဖြစ်လို့ များ မ

ကောင်းသည့်အတိတ် အကြောင်းတွေနဲ့ အတူ မီးစနေ ဆိုသည့်နာမည်နဲ့ တကွ ဖော်ပြအပ်နှံခဲ့တာလဲ ...။

"ဒီကလေးကို စောင့်ရှောက်ပေးပါ။ သူ့နာမည်က လျှပ်ပန်း" ဆိုရင် မပြီးဘူးလား ...။

တွေးလိုက်မိရင်း သက်ပြင်းရှိုက်မိ၏။

သူမလေးရဲ့ ဘဝ ဤသို့ အစချီခဲ့ရသည့် အဓိကတရားခံဟာ လက်လွှဲအပ်နှံခဲ့သူသာ ဖြစ်သည် ။ ဘဝတစ်ခုကို ကယ်ဆယ်ချင်တာ လား ... တမင် ညှဉ်းပန်းခဲ့တာလား ...။

"ကျွန်မ ဆယ်တန်းရောက်တဲ့ နှစ်အထိ ဦးလေးသက်ဆီက ငွေပို့နေ သေးတယ်"

"ဦးလေးသက် ဆိုတာ ..."

"ဦးသက်လွင်လေ ... ကျွန်မကို အမေစိုးတို့ ဆီ ပို့ခဲ့တဲ့ လူ"

"ဪ ..."

လစဉ် နှစ်စဉ် ငွေပို့နေသည် ဆိုတာကလည်း အံ့ဩစရာ ဖြစ်နေခဲ့သ ည် ။ သူမ ဆယ်တန်းတက် နေကာမှ ပံ့ပိုးမှုတွေ ပြတ်တောက်ကုန်ကာ ဒေါ်စိုးစိုးဆိုသည့် မွေးစားသည့် မိသားစုကလည်း ရဲတင်း မိုက်ရိုင်းစွာ တိုက်ထုတ်လာခဲ့ကြသည် ။

"တစ်ခုခု ပြဿနာဖြစ် လာပြီဆို မီးစ "မ" ကြောင့် ... အိမ်မှာ မီးစရှိ တယ်လေ ... စနေမ စုံနေတာပါပဲ၊ ကျောင်းက ပြန်ရောက်လာလည်း ထမင်းမစားရတာပဲ များ ပါတယ်"

"ဘာ ..."

အရိပ် အလန့်တကြား ဖြစ်သွားတော့ သူမက ပြုံးရှာသေးသည်။ ဒါပေမဲ့ မငိုသောမျက်ဝန်း လေးတွေမှာ ငွေ့ရည်ဖွဲ့နေလျက် နှုတ်ခမ်းထောင့်လေးတွေ ဆတ်ခနဲ မဲခနဲ ညွတ်ကျသွားတတ်ပြီး ...

"တစ်နေ့ ထမင်းတစ်နပ်ကိုတောင် နေ့တိုင်း မမှန်ပါဘူး"

နား ထဲမှာ ပူလောင်လာကာ အရိပ် မျက်နှာလွှဲရင်း ဆံပင်တွေထဲ လက်က အလိုလိုရောက်၏။ မပြောနဲ့ တော့လို့ တားလိုက်ချင်သော်လည်း သူမရဲ့ ဘဝကို သူ သိမထားလို့ မဖြစ် ...။

တစ်ခုပြီးတစ်ခု သိလာရတာနဲ့ အမျှ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက် မမှားဘူးဆိုတာလည်း ခိုင်မာခဲ့၏။ အရိပ် နားထောင်နေရင်း အခန်းတံခါးကို ထိပိတ်လိုက်သည်။ ။ နာလန်ထစ လူမမာမို့ ခြံထဲဆင်းပြီး အေးဆေးမေးမြန်းပြောဆိုဖို့ က မဖြစ်နိုင် ...။

အခန်းထဲမှာ ပဲ ပြောနေရပေမဲ့လည်း ဒီလောက်ထိ ဆိုးဝါးသည့်အဖြစ်တွေကိုတော့ တခြားလူ မသိစေချင်တာမို့ ...

"ကဲ ... ပြောပါဦး၊ ခုနက မင်းစကားထဲမှာ ပါတဲ့ တစ်ခုခုပြဿနာဖြစ်ရင်ဆိုတာ အဲဒါ ဘာတွေလဲ ..."

လျှပ်ပန်းသည် မေးတာကို မဖြေသေးဘဲ မတိုမရှည်နှင့် ညစ်ပတ်နေသည့် လက်သည်းတွေကို ငုံ့ကြည့်ရင်း လက်သည်းချင်း ထိခတ်ကုတ်ခြစ်နေ၏။

ခဏကြာမှ သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်လာကာ ...

"အမှန်အတိုင်း ပြောရမှာ လားဟင် ..."

"မင်းက ငါ့ကို ညာလို့ ရမယ်များ ထင်လို့ လား၊ လုပ်လေ ... ပြောကြည့်"

"ဟင့်အင်း ... မဟုတ်ဘူး ..."

သူ စိတ်တိုသွားတော့လည်း ပျာပျာသလဲ တောင်းပန်ရှာ၏။ ကျုံ့ကျုံ့လေးထိုင်ရင်း ပေါင်ပေါ် ဆွဲတင်ထားသည့်စောင်ကိုပါ ခွာချလိုက်ပြီး လက်လေးပိုက်၍ ...

"မညာပါဘူး ကိုကို ... ကျွန်မ ညာလည်း မညာတတ်ပါဘူး"

မရင်းနှီး မသင်ပြရဘဲ သူမ နှုတ်ဖျားမှ "ကိုကို" ဆိုတာကို အလိုအလျောက် ချောမောစွာ ကင်ပွန်းတပ်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ။

ဒီလိုခေါ်လိုက်ခြင်းအတွက် တို့နှေးရှက်ရွံ့ခြင်းမဖြစ်၊ မျက်နှာထက်မှာ လည်း မည်သို့သော ပြောင်းလဲမှုတစ်စုံတစ်ရာကိုမှ မတွေ့ခဲ့ပါ ...။

သူ့အတွက်ကတော့ သူမ ဤသို့ ခေါ်လိုက်ခြင်းကြောင့် အိမ်မှာ အနေခက်ရမှာ သေချာသွားခဲ့ သည်။ ။

ညီလေးရဲ့ "ကိုကို" လို့ မပို့တပီ ခေါ်သံလေးကို ကြားပြီး သူမ ဒီတိုင်းလိုက်ခေါ်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တာမို့ ထားလိုက်ရတော့သည်။ ။

"ကိုကိုကို ညာချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး ... ဒါပေမဲ့ ကျွန်မဘဝကို အမှန်အတိုင်း မပြောရဲတော့ ဘူး"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ ..."

"ကျွန်မအကြောင်းသိတဲ့ လူတိုင်းက ကျွန်မကို လက်မခံကြတော့ဘူး ... ကျွန်မနဲ့ မပတ် သက်ဖို့ ပဲ ကြိုးစားကြတယ်"

"ဘာလဲ ... စနေသမီး ဂြိုဟ်မွေ့တယ်ဘာညာ ဆိုတာတွေလား"

"အဲဒါတွေရော ... နောက်ပြီး ..."

ပန်း ဘာမှ ထပ်မပြောတာကို အရိပ်ကလည်း မမေးဘဲ ဒီတိုင်း

တိတ်ဆိတ်စွာ စောင့်နေခဲ့ သည် ။ အခန်းလေးထဲမှာ ကြာရှည်စွာ တိတ်ဆိတ်နေခဲ့ပြီး ...

"ကျွန်မကို စုန်းမ ဆိုပြီးတော့ ..."

"ဘာ ... ဘယ်လို ..."

သူ နားကြားလွဲသွားသလိုလို မယုံနိုင်တာလိုလို ...။

ထပ်မေးလိုက်မိကာမှ ဖျတ်ခနဲ ပင့်တက်လာသည့် မျက်တောင်ရှည်တွေအောက်က မျက်နှာက ဝန်းတို့ ကို အနီးကပ် စိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်

။

ထူပိတ်ကော့နက်သည့် မျက်တောင်ရှည်တွေက အတုတပ်ထားသလား ထင်ရအောင် သဘာဝ လွန်နေသည် ။ မျက်ဝန်းတို့ သည် အပြာရောင်ဖြစ်နိုင်သော်လည်း နက်ရွန်းလက်တောက်သည့် မျက် နက်ဝန်းတို့က မျက်ဝန်းအိမ်နဲ့ ပြည့်နေသလို ထူးခြားနေ၏။

မျက်ဝန်းမျက်တောင်တွေဟာ ကဗျာဖွဲ့မမှီနိုင်အောင် လှတာမျိုးပေမဲ့ ပိန်လှီခြောက်ကပ်နေ သော မျက်နှာပေါ်မှာ တော့ ကြည့်ရဆိုးနေလေသည် ။

ထို့ကြောင့် ဒီအချိန်မှာ သူမကို မြင်တဲ့ လူတိုင်းက ပြူးပြူးပြုပြုနဲ့ သရဲမလိုပဲဟု သာ ကဲ့ရဲ့ ကြမှာ ဖြစ်ကာ မေမေကိုယ်တိုင် လက်ညှိုးထိုးပြီး "သရဲ ..." လို့ အော်ခဲ့သေးတာ ပြန်တွေးမိသည် ။

ဒီမျက်လုံးတွေကြောင့် သူမကို ဤသို့ ကဲ့ရဲ့ ခဲ့ကြတာလား ...။

"ကိုကို လန့်သွားတာလားဟင်"

ကုတ်ချီထားသည့် မျက်ခုံးတန်းနှစ်ဖက် ချက်ချင်း ပြေကျသွားကာ

အရိပ်က ခေါင်းခါသည်။ ။

"ဘာလို့ လန့်ရမှာ လဲ ... ပြောပါဦး၊ အဲဒီလို ဘာကြောင့် ပြောကြ တာလဲ"

"ကျွန်မမျက်လုံးနဲ့ စိုက်ကြည့်လိုက်ရင် တစ်ယောက်ယောက်က တစ် ခုခု ဒုက္ခတွေ့တာပဲတဲ့ ..."

"အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ ..."

"ကိုကို ယုံလားဟင် ..."

"ဘာလို့ ယုံရမှာ လဲကွ ... လူတစ်ယောက်က ..."

"ကျွန်မ အဲဒီလို တကယ်ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုရင်ရော ..."

မျက်လုံးချင်း ဆုံသွားပေမဲ့ ဘယ်သူမှ ရှေ့ဆက်မပြောဖြစ်ကြပေ။ စ ကားပြောတိုင်း လေး လေးမှန်မှန်နှင့် တွေးဆနေတတ်သည့် သူမရဲ့ ဟန်ပန်တွေအရ မဟုတ်သည့်စကားတစ်ခွန်းကို နောက် ပြောင်ရုံသက် သက်တော့ ပြောမှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ သူ တွေးမိသည်။ ။

ဒါပေမဲ့ ဒါက ဖြစ်မှ မဖြစ်နိုင်တာ ...၊

မဖြစ်နိုင်သော်လည်း ဖြစ်ခဲ့သည် လို့ သူမက ပြောနေပြီမို့ ...၊

"ကျွန်မရင်ထဲမှာ ဒေါသနဲ့ နာကြည်းစိတ် တစ်ခုခု အပြင်းအထန် ရုန်းကန် လာပြီဆိုရင် ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် မသိလိုက်ခင် ..."

"ဆက်ပြောလေ ..."

"တစ်ခုခု ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဖြစ်သွားတတ်တယ် ... အဲဒီလူကို ကျွန်မရဲ့ ရှေ့မှာ ပဲ ကျွန်မ ဘာမှ ကိုယ်ထိလက်ရောက် မလုပ်ခဲ့ဘဲနဲ့ ..."

"သေသွားတာလား ..."

"နှစ်ယောက် သေဖူးတယ်၊ အဲဒီအချိန်ထိ ကျွန်မ အဲဒီလိုဖြစ်နေတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မသိ သေးဘူး။"

"ဘယ်လိုဖြစ်တာမျိုးလဲ ... ဒီထက်ရှင်းအောင် ပြောလို့ မရဘူးလား။"

ပန်းက သူ့မျက်လုံးတွေနဲ့ မဆုံဖြစ်အောင် ရှောင်သည်။ ။ သူကတော့ ထိုမျက်လုံးတွေကိုပဲ စိတ် ဝင်တစား လိုက်ငုံကြည့်ရင်း သူမပြောသမျှကို နားထောင်၍ ...

"အဲဒါတွေ မင်း တကယ်ဖြစ်နေတာလို့ ဘာကြောင့် လက်ခံလိုက် တာလဲ ..."

"ကိုယ့်ကြောင့်လို့ လက်ညှိုးထိုးကြလွန်းတော့လည်း အမှတ်တမဲ့ တွေကို ပြန်ပြီး ဂရုစိုက်ခဲ့ရ တာပေါ့ ကိုကို၊ ကျွန်မ အရမ်း စိတ်ဆိုး လာ ပြီဆိုရင် အဲဒီလူကို စိုက်ကြည့်လိုက်မိတဲ့ မျက်လုံးတွေကို ထိန်းလို့ မရ တော့ဘူး၊ သူ တစ်ခုခု မဖြစ်မချင်း ... ကျွန်မ လဲကျ မေ့မြောသွားတဲ့ အ ထိ မဖြစ်သရွေ့ ..."

ကြားနေရတာက ကိုယ့်ရှေ့မှာ ထိုင်နေသည့် မိန်းမငယ်လေး တစ် ယောက်အကြောင်း မဟုတ် ဘဲ ရှိခဲ့ပြီးသော ဒါမှ မဟုတ် ကိုယ်နဲ့ အလှမ်းကွာသည့် ဒေသတစ်ခုခုက ဖြစ်ရပ်ဆန်းတစ်ခုကို နားထောင်နေ ရသလို ယုံရမှာ လား ... ယုံနိုင်စရာ မရှိဘူးလား ...။

အရိပ် ကိုယ်တိုင် ခွဲခြားလို့ မရနိုင်သေး ...။

"မင်း ... မင်းရဲ့ အကြည့်တစ်ချက်ကြောင့် ... ဟုတ်လား။"

" မဟုတ်ဘူး ကိုကို ... ကြည့်လိုက်တာနဲ့ လည်း မဆိုင်ဘူး၊ ကျွန်မရဲ့ ဒေါသစိတ်နဲ့ ပဲ ဆိုင်တာ၊ ပြီးတော့ သူများ တစ်ခုခုဖြစ်အောင် ကျိန်တာ မျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး ၊ မမြင်ကွယ်ရာထိ မှန်းသမ်း ကြံ စည်လို့ လည်း မ

ရဘူး၊ ဟု န်းခနဲဖြစ်လာတဲ့ ဒေါသစိတ်နဲ့ ခဏလေးပဲ မျက်စိတစ်ဆုံးထိ သက်ရောက် သွားတာ၊ အဲဒီလိုဖြစ်ပြီးရင် ကျွန်မ သတိလစ်သွားရော ... သတိရလာတဲ့ အခါ ခုနစ်ရက်လောက် ငတ်ပြတ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက် လို ကိုယ့်လက်ဝါးကို ပြန်မဆုပ်နိုင်တဲ့ အထိ ချီသွားတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သနားပါတယ်ဆိုပြီး ကျွန်မရဲ့ ဆာလောင်မှုကို ဘယ်သူမှ ကျွေးမွေးဖို့ စေတနာမရှိကြပါဘူး၊ ကျွန်မ အဲဒီလို မဖြစ်အောင် အရမ်းကို ဆင်ခြင်ပါတယ်၊ ဒီလိုဖြစ်လာတိုင်း ငတ်ရလွန်းလို့ ကြောက်လည်း ကြောက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ..."

ငိုချင် လာပြီဆို စကားလက်စလေး ပြတ်တောက်သွားတတ်ကာ မျက်ဝန်းတွေ ပြိုးပြိုးပြက် ပြက် ဖြစ်လာသည် မှ လွဲ၍ ရှိုက်ငိုခြင်းကင်းသော လျှပ်ပန်းပဲ ဖြစ်၏။

ဒီလောက် ကြေကွဲဖွယ်တွေကို ရေရွတ် ပြောဆိုနေတာတောင် မျက်ရည်စက်တို့ မကြော၊ မျက် တောင် တဖျပ်ဖျပ်ခတ်နေတာမျိုး မရှိ ...။

ထော်လန်ကောက်ချိတ်နေတာပဲလို့ ကဲ့ရဲ့ ခံနေရသည့် နှုတ်ခမ်းလေးတို့ ကတုန်ကယင်လေး ဖိကိုက်ရင်း ကော့နက်သည့် မျက်တောင်ရှည်တို့ သည် လေဟု န်းစီးနေသော ငှက်တောင်ပံတို့ ကဲ့သို့ ညွတ်ခနဲ ငြိမ်ခနဲ လှုပ်ခတ်နေသည် သာရှိလျက် ...

"ဒါပေမဲ့လေ သူတို့ ပြောလာတိုင်း မျိုသိပ်နေရတဲ့ ဒေါသက တစ်ချက်တစ်ချက်တော့ လွတ် သွားခဲ့မိတယ်၊ "မီးစ" ဆိုတဲ့ နာမည်အပြင် စုန်းမလို့ တွင် တွင် ပြောပြီး သရဲမ ... ကဝေမ ... "မိမစစ် ဖမစစ်" ..."

"တော်ပြီ ... တော်ပြီ၊ မင်း ပြောချင်တာကို ငါ နားလည်ပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ဒါကြောင့် အသက် တစ်ချောင်း သေနိုင်တယ်ဆိုတာ မင်းသိရင် ..."

"မရလို့ ပါ ကိုကို ... တကယ်ကို မထိန်းချုပ်နိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့လို့ ပါ၊

စားချိန်သောက်ချိန် လွန် သွားတာလေးတောင်မှ လူတွေ လက်တုန်ခြေ တုန်ဖြစ်အောင် ဆာလောင်ကြတာ၊ တစ်နေ့ ထမင်း တစ်နပ်တောင် မှန် မှန်မစားရတဲ့ ကျွန်မ နှစ်ရက်လောက်ထိ မစားရလို့ ခွေလဲနေတဲ့ အထိ ဖြစ်ရတဲ့ ကျွန်မအတွက် ..."

"ကျွတ် ..."

အရိပ် ခေါင်းခါပစ်လိုက်တော့ ပန်း စကားမဆုံးဘဲ ရပ်သွားသည်။ ဆက်လက် နားထောင်လို စိတ်မရှိအောင် စိတ်ပျက်ဖွယ်ကောင်းသည့် ကိုယ့်ရဲ့ အဖြစ်ဆိုးတွေကို ဘယ်သူကရော အားပါးတရ ပြန်ပြောချင်မှာ လဲ ...။

"ဒီမှာ ... မင်းကို ပြောမယ်"

"ငါ လက်မခံနိုင်တော့ဘူးလို့ တော့ မပြောဘူးမို့လားဟင် ... ကျွန်မ ..."

"နေဦး ... မင်းရဲ့ ဒေါသအဆောက်အအုံ ဘယ်လို ဖွဲ့တည်နေတယ်၊ ဘယ်လိုရာသီဥတုမှာ ပြုလဲနိုင်တယ်၊ အဲဒါတွေကို ငါ မသိနိုင်သရွေ့ တော့ မင်းကို ဒီမှာ အေးချမ်းစွာနေပါတော့လို့ ခွင့်ပြု လို့ မဖြစ်ဘူး"

"ကိုကိုရယ် ... ကျွန်မလေ ..."

"မင်းကို လူသူမနီးတဲ့ အဝေးပြေးလမ်းမကြီးပေါ်ထိ မဟုတ်တဲ့ လုပ် ဇာတ်တွေ ခင်းပြီး ခေါ်လာတယ်၊ ပြီးတော့ လိမ်ညာထားခဲ့တယ်"

"သူတို့ ညာနေကြတာကို ကျွန်မ သိပါတယ်"

"ဟင် ..."

"သူတို့ ရဲ့ စွန့်ပစ်ခြင်း၊ မပစ်ခြင်းအပေါ်မှာ ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ

ကြောက်ရွံ့စိတ် မဖြစ်ခဲ့လို့ ဒီတိုင်းပဲ မသိသလို လိုက်လာခဲ့တာ၊ သူတို့ အားလုံးနဲ့ စကားမပြောချင်တော့တဲ့ အထိ နာကျင်နေခဲ့တဲ့ စိတ်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စကားပြောတတ်သေးရဲ့ လားလို့ တောင် ထင်လာခဲ့မိ တယ်။ တကယ်တော့ ကျွန်မ ပါးစပ်ပိတ်ပြီးနေလေ ဖယ်ကြဉ်ခံရလေ ဖြစ်လာခဲ့တာပါ။ ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေပြီ၊ လူတွေနဲ့ နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး ... အမျိုးမျိုးပါပဲ"

"မင်း အဲဒါတွေ ပြောပြတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ ဘက်က အများကြီး စဉ်းစားရတော့မယ် လျှပ်ပန်း ... ဘာဖြစ်လို့ လဲဆို တော့ မေမေကလည်း မင်းကို မြင်လိုက်ကတည်း က မလိုလားတာတွေ ပဲ ထိုင်ရွတ်နေတာ၊ အဲဒီပေါ်မှာ မင်းရဲ့ ဒေါသ ..."

"ဟင့်အင်း ..."

ပန်းက အိပ်ရာပေါ်ကနေ ရှေ့တိုးကာ သူ့ရှေ့မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် ခြေချထိုင်လိုက်ပြီး ...

"မဖြစ်စေရပါဘူး ... ကျွန်မ ဒီထက်အများကြီး ရင့်သီးပက်စက်တာ တွေ ကြားလာခဲ့ရတာပါ။ ကျွန်မ ကတိပေးပါတယ် ကိုကိုရယ် ... ကိုကို ကို ကျေးဇူးရှင်လို့ သတ်မှတ်မှာ ဖြစ်သလို ဒီမိသားစု အားလုံးကို တစ် ဂိုဏ်းတည်းထားပြီး ရိုသေမှာ ပါ။ တကယ်လို့ ပြဿနာ တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်လာခဲ့ရင် လည်း ကျွန်မကို ကိုကို နှင်ချစရာ မလိုပါဘူး"

သူမ မျက်နှာကို ကြည့်၍ အရိပ်က မရယ်ချင်ဘဲ ပခုံးတွန့်ရယ်သည်။ ။

"မင်းပြောတဲ့ ပြဿနာတစ်စုံတစ်ရာဆိုတာ ရှိလာခဲ့ရင် မေမေက ဘယ်ဘဝ ရောက်သွားပြီ လဲ လျှပ်ပန်း ... ငါက အဲဒီအထိ ထိုင်စောင့်နေရ မှာ လား ..."

"ကိုကို ပြောသလို မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ကျွန်မ သိနေပါတယ်။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ကျွန်မ သည်းမခံနိုင်ဆုံးစကား ... ကျွန်မ မမြင်ချင်ဆုံးမျက်နှာတွေ မဟုတ်ခဲ့ရင် အားလုံးကို ကျွန်မ နားလည်နိုင်တယ်။ အဲဒီစကားမျိုးနဲ့ အဲဒီလိုလူတွေနဲ့ ကွဲကွာ လွတ်မြောက်ခဲ့ပြီမို့လို့ နောက်ထပ် ဆိုးဝါးတာ ဘာမှ မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး။"

မဟုတ်သေးဘူး ...။

အရိပ် ခေါင်းခါမိမလို ဖြစ်သွားရင်း သက်ပြင်းချမိပြန်သည် ။ ကြားနေရသမျှကို မယုံချင်သော် လည်း ကိုယ့်ရှေ့မှာ ပြောပြနေတာက ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေသည် ။

ဒါကို လက်ခံ ယုံကြည်လိုက်သည် နှင့် သူမဒေါသ၏ ဆတိုးနှုန်းကို ဘယ်လိုမှ ဂရုမစိုက်လို့ မရတော့ပေ ...။

"လျှပ်ပန်း ..."

"ရှင် ..."

"မင်း ငါနဲ့ တွေ့တဲ့ ညကတော့ လိုက်ပါရစေလို့ ပြောပေမဲ့ မခေါ်ဘူးဆိုတော့လည်း ချက်ချင်း ပြန်လှည့်သွားခဲ့တာပဲ။ အဲဒီနေရာမှာ အကူအညီ အကမ်းအလှမ်း ဘာမှ မမြင်ဘဲနဲ့ မင်း ..."

"ဟုတ်ပါတယ် ... ကိုကိုအိမ်ပေါ်မှာ မျက်စိနှစ်လုံး ဖွင့်လာခဲ့ရတဲ့ နောက်ပိုင်းကျမှ အရိပ် တစ်ခုခု ကျွန်မအတွက် ရနိုင်သေးတယ်ဆိုတာ မျှော်လင့်လာခဲ့တာပါ။ မီးစနေ ဆိုရင် ချေးထုပ်တစ် ထုပ်လို ရွံရွံရှာရှာ မဲ့ရွဲ့ ရှောင်ရှားသွားခဲ့တာတွေ ခံရလွန်းလို့ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ ငါတစ်ယောက်တည်း လို့ ထင်လာခဲ့တဲ့ အထီးကျန်ဆန်မှုတွေ၊ လူတွေဆီက အကြင်နာကို မပြောနဲ့ ငါ့ဘေးမှာ လူသားတွေ ရှိနေပါလားလို့ တောင် မ

ထင်မိတော့အောင် နွေးထွေးခြင်းကင်းမဲ့စွာ ဖြတ်သန်းခဲ့ရတဲ့ ဥပေက္ခာ
တွေ အပြည့်နဲ့ နေ့ရက်တွေ ... အားလုံးက ကျွန်မကို မပြောမဆိုချင်
တော့အောင်၊ မစားရတာကို မစားရလို့ မတမ်းတတတ်အောင် သင်ပေး
ခဲ့ကြတယ်။ ကိုကိုကလည်း မကူညီနိုင်ဘူးဆိုတော့ တွက်ထားပြီးတဲ့ အ
တိုင်းပဲမို့လို့ နောက်ပြန်ဆုတ်ခဲ့တာ၊ ကျွန်မရဲ့ ဘဝဟာ ကိုကိုသာ ကား
ပေါ်တင်ခေါ်မလာခဲ့ရင် ..."

"နေဦး ..."

စိတ်ရှုပ်လွန်းသဖြင့် ဆံပင်တွေကိုပဲ ဖွပစ်နေမိသည် ။ သာယာနာ
ပျော်ဖွယ်မရှိသည့် ငိုညည်း သံတွေကိုလည်း မကြားချင်သလို ဥပေက္ခာ
ထားလိုက်ဖို့ ကျတော့လည်း ...

"ကျွတ် ..."

မစားမသောက်ရရှာသည့် မိန်းမငယ်လေးတစ်ယောက်၏ မပြည့်မဝ
ချောင်ချ ပိန်လှီနေသည့် မျက်နှာလေးကို မျက်နှာလွှဲလိုက်ဖို့ ခက်ရခြင်း
သည် ...၊

"မင်းကို ဒီမှာ ထားဖို့ အတွက်က ..."

ပြောဖို့ ကြိုးစားရင်း မျက်လုံးချင်းဆုံမိလျှင် မျှော်လင့်ရင်း
ချောက်ချားနေရှာသည့် မျက်ဝန်း လေးတွေကြောင့် ...

"ပြဿနာပဲ ..."

ဒီမျက်လုံးတွေကို သူများ တွေကဲ့သို့ "ဟိုလိုဒီလို" မဥပါဒ်နိုင်ဘဲ သ
နားကရုဏာတွေချည်း ဖြစ်နေသည့် စာနာစိတ်က နောက်ဆုံးမှာ ဆုံးဖြ
တ်ချက်တစ်ခုကို မိုက်ရူးရဲဆန်စွာ ချလိုက်မိတဲ့ အထိ ...။

"အင်းလေ ... ဖြစ်မလာသေးတာကို ကြိုတွေးမနေဘဲ ငါတို့ ဘယ်

လောက်ထိ ရေစက်ဆုံနိုင် မလဲ ... ကံစမ်းမဲ နှိုက်ကြည့်တာပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို ... ဟုတ်ကဲ့ပါ"

တွေ့ခဲ့တဲ့ ညတုန်းက ခံစားချက်ကင်းမဲ့နေသည့် မျက်နှာနှင့် မိန်းကလေးသည် ခုလို ပုတ်သင် ညှိနှိုင်းအောင် ခေါင်းတွင် တွင် ညိတ်လျက် အပျော်လွန် မြူးထူးသွားသည့် ဟန်ပန်လေးတွေ ဖြစ်တတ် နေလိမ့်မည်လို့ ထင်နိုင်စရာတောင် မရှိ ...။

အရာရာဟာ ပြောင်းလဲတတ်သည် ပဲ ...။

ဒါဆိုရင် သူ့ကိုယ်တိုင်ကရော ဒီကောင်မလေးကို အိမ်မှာ ခေါ်ထားလိုက်မည်လို့ တွေးပြီး လေးလေးတို့ ကိုတောင် အချေအတင်တွေ ပြောခဲ့ပြီးပြီ မဟုတ်ဘူး လား ...။

ဘာဖြစ်လို့ သူမရဲ့ မျက်လုံးရိုင်းတွေအကြောင်း သိလိုက်ရကာ ထိတ်လန့် ငြိုငြင်သွားခဲ့တာလဲ ...။ မကောင်းခြင်း အားလုံးကရော ပြောင်းလဲနေတတ်တဲ့ သဘာဝထဲမှာ မပါနိုင်ဘူးလား ...။

သူ ဒီတိုင်းပဲ မျှော်လင့်ရတော့မှာ ပေါ့။

"မင်းနာမည် မဟုတ်ဘဲ တွင် နေခဲ့တဲ့ "မီးစနေ" ဆိုတာကို ဒီမှာ ပြောစရာမလိုဘူး ... ငါက လည်း ခေါ်မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ အဲဒီနာမည်ကို မေ့လိုက်တော့ ..."

"ဟုတ် ..."

"ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပန်းလို့ ပဲ ပြော ... မင်းနာမည်က လျှပ်ပန်းပဲ ... ဟုတ်ပြီနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ"

"နောက်တစ်ခု သိထားဖို့ က မင်း ရှိနေကာမှ ဒီမှာ ဆိုးတာ ကောင်းတာ ဘာတွေဖြစ်ပျက်နေ နေ ကောင်းကျိုးဖြစ်တယ်၊ ဆိုးကျိုးဖြစ်တယ် ငါဘာမှ မပြောဘူး၊ တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမှ မင်းကိုယ် တိုင် ထိခိုက်စေတာမျိုး မဖြစ်သရွေ့ ..."

"ကျွန်မ ... ပန်း နားထောင်ပျံ့မယ် ကိုကို ..."

"အရေးကြီးဆုံးက ငါ့ညီလေးနဲ့ မေမေ ..."

မျက်လုံးကြီးဆုံ၍ စိုက်ကြည့်နေစဉ် ပန်းက ခေါင်းလေးညိတ်ပြရင်း ပြုံးသည်။ ။

အရိပ်က ကတိပေးမလွယ်နဲ့ ဆိုသည့် သတိပေးသော အကြည့်နှင့် မျက်မှောင်ကုတ်၍ ...

"သူတို့ ကို မင်း သည်းခံပါ။ ငါ ဘယ်လိုမှ ခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ်တာ အဲဒါပဲ"

ပန်းက ခေါင်းညိတ်ကာ သိလိုတာတစ်ခုကို မေးရကောင်းနိုး မကောင်းနိုးနှင့် လည်ပင်းလေး ပွတ်နေရင်း ပြုံးမှ ...

"ဟို ... ကိုကိုနဲ့ မောင်လေးက အသက်ကွာတယ်နော်"

သူမ ကြားနေသည့် "လရိပ်လင်း" ဆိုသော ကလေးလေးကို မြင်လည်း မြင်ဖူးလိုက်သည်။ ။ အလွန်ဆုံးရှိလှမှ တစ်နှစ်ကျော် နှစ်နှစ်နီးပါး လောက်ပင် ...၊ အစ်ကိုက လူပျိုကြီးဖြစ်နေကာမှ ညီ ဖြစ်သူက ဒီအရွယ် လေးမို့ ...၊

"အဲဒါတွေ နောက်တော့ မင်း သိလာမှာ ပါ"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲဟင် ... ကိုကိုအမေကလည်း သတိလွတ်နေသလိုပဲ"

နော်"

မပြောချင်ပေမဲ့ သူ ခေါင်းခါလိုက်မိရင်း ...

"ဟုတ်တယ် ... ညှီကို မွေးပြီးတာနဲ့ မေမေ အဲဒီလို ဖြစ်သွားတာ"

ထပ်ရှိနေသေးသည့် မိသားစုအရေးအခင်း တချို့တလေကိုတော့ ...။

* * *